

SLOVĚNEC,

listi

za podučenje naroda.

Cena za celo leto po pošti 2 gold. 20 kr., za pol leta 1 gold. 10 kr.; brez pošte za celo leto 1 gld. 40 kr., za pol leta 50 kr.,

za ene kvatre 30 kr. Posamesni listi po 3 kraje. Naročila prejemaajo vse c. k. pošte, v Ljubljani pa založnik.

V poneděljk 23. maliga Serpana 1849.

Povabilo.

Pravi Slovenec izhaja vsak poneděljk na polovici pole. Povabijo se vsi dragi Slovenci na ta časopis se naročiti, kakor se tudi prosijo, ga po svoji domorodni volji razširjati. Cena je zgorej naznanjena. Častite vredništva slovanskih časopisov, ktere imajo voljo za to, so prošene, svoje časopise v zameno pošiljati.

Od izobraženja ljudstva.

(Iz »Danice ilirske.«)

Obéno zaničevanje viših ljudi na ljudi nižjiga stanú, ktero je tako očitno, de ga nihče ne more tajiti, se da ponarmanje razumeti in nekako s tem izgovoriti, de ne izvira iz tega uzroka, ker ta človek iz nizkiga in bedniga stanú izhaja, ampak bolj iz tega ozera, ker se ta človek na nizki stopnji omike znajde. — Serce mi nekaj para, slišati ta izgovor. Mili Bog! ti ljudje morajo zato, ker so revni, od jutra do mraka enako konjem in volam delati; malo mislijo, zavoljo neprenehana napenjanja životne moči um slabši prihaja; misli o večih rečeh so pri njih redke, ker se morajo neprenehama z opravljanjem pečati, kterih pogrešenje, pozabljenje, zanemarjenje bitko občutiti morajo. Ljudje za to, ker so revni, nimajo prilike, izobraziti se, neposlužijo se in ne jemljejo v pomoč razuma in družih pomočkov vesvoljne omikane človečnosti, od ktere so tako rekoč ločeni; ljudje ti so zato, ker od zibel do groba v nuji živé, neizobraženi in v slast in plačilo svojiga žalostniga stanú prejemaajo ponižanje in zaničevanje od izobraženih!

Vem, de nihče ne dvomi, de je umetnost branja narveči podstava omike; skerbno vladarstvo zaklada za izobraženje ljudstva šole, v kterih se dete revnih staršev uči brati, pisati, rajtati. Nimmam namena, zakladanje šol razsojevati, pa tudi ne, de bi jih spoznal kar za edin, v tem obziru dostojin pomoček; ampak prepričan sim, de šole samo materialno korist za omikanje ljudstva donasaajo, moralno ga ne izobrazujejo; podajo mu samo orodje, s kteriga pomočjo se more kdo do omike dokopati. Umetnost branja je ključ, kteri omikane ljudi zedinjuje, vzajemno soznauje in vpri-

jatjuje. Ali ta korist ni za revniga. Revni človek se, naučivši se branja, k svojimu opraviilstvu verne in kaj bere še potem skozi celo svoje življenje? Bere molitve v enih in taistih bukvah, ki so že brez branja iz glave, družiga ne bere nič. Edino loterijo zna brati, ktera mu poslednji krajcar iz žepa izleče. To je njegovo branje. Slednji spozná, da ta literatura ne objasnuje razuma, človeka ne izobrazuje moralno, in v tem obstoji korist iz nauka branja v djanjskim življenju, ki je za revno ljudstvo v tmino obsojeno. Ali je on tega kriv, da v nji ostaja? Ali je natura njemu mačeha? O! ne grešimo s takimi besedami v Boga, kateri nekorisniga razločka med ljudmi ne pozna; roka njegova je bila za vse enako obilna, za vse popolnoma pravična. Poglejmo v bukve zgodb in prepričamo se, da, kolikorkrat je osoda z božjim perstom nizki stan k delavnosti poklicala, tolikokrat so se memo nešteti zaprek narveči glave iz srede tega stanú vzdignile. — Lahko je našeti mnogo primer: dosti je tu opomniti Cirusa, Siksta V., papeža, Joane d' Ark, divice Orleanske, Kopernika, Franklina (izmed Slovincov Vega in veliko drugih), kateri nam dosto pokažejo, kaj prosto ljudstvo izvesti zamore. Pa, na kaj se opera toliki razdel med omiko ene verste in druge? Zdi se, da nekoliko vekov ali stoletij deli ene od drugih, ker ena versta zastopa devetnajsto stoletje, ko druga komaj iz šestnajstiga izleze; ker en milion vé, kaj je pomeknjenje sonca, in se njega devet milionov ljudi vstraši in derže pomrakenjenje za konec sveta. Zgodopis nam odgovarja: skozi kolikor vekov je bila omika ljudstva zadrževana, je bilo enim na tem ležeče, da bi drugi v tmini tapali; iz tega uzroka so bile tudi vraže, praznoverstva itd. v ceni in poštovanju tako skerbno deržane. Da se tega prepričamo, ni treba dalje v pretečene čase nazaj hoditi. Koliko smo še današnji dan v tem naprej prišli? Ali je velik razloček?

(Dalje sledi.)

Pokora po smrti.

(Konec.)

Z grozo gledajo vsi na strašne kosti in čudijo se nad veliko serčenostjo dekleta. Tudi trije mladi pivci ostermé groze, pa še več jih prevzame dekličeva serčenost, ker si niso mislili, da bo storila, kar so ji vkazali, in veselili so se že popred, da se bodo prav smejali, kadar bo prazna nazaj prišla.

Drugi pivci so vsi molčali. Pervi, kateri je dekle zastran tega ogovoril, reče: „Res je! dekleta je zaslužila, kar smo ji obljubili. — Vzemi tedaj, kar tebi gre, in vsedi se k nam.“

„Ali kaj pa storiti zdaj s tem košenjakom?“ vpraša eden izmed treh. — „Nej ga nazaj nese, kjer ga je vzela“, — odgovori prvi — „in nej ga zopet na njegovo mesto postavi.“

Že misel, to strašno pot se enkrat storiti, trese kakor merzlica ubogo dekle. Reče jim: „Tako se nismo zmenili, prijatel! storila sim, kar ste mi vkazali, in sami ste rekli, da sim svoje plačilo zaslužila.“

„Res je“ — reče na to labkomiselni nevernik — „ali kaj hoče ta košenjak med nami delati? Nimamo se časa, na smert misliti. Do pokore je tudi še dosti časa. Ako ga zopet nazaj neseš, dobiš še več denarjev“.

„Pomislite“ — odgovori dekla — „de je greh, revo, kakoršna sim jez, tako skušati. Sama pri sebi sim prisegla, zbog denarjev Boga ne nikoli več skušati“.

„Obljubim ti, tvojiga otroka za svojiga vzeti, in za njega tako dolgo skerbeti, kakor za svojiga, de si bo mogel sam živež preskerbeti. Če pa pred umerjem, mu bo moja poslednja volja moja obljubo poterdila. Ti možje tukaj so priče moje obljube, de jo hočem spolniti“.

Dekla oberne svoje solzne oči v nebesa ter pravi tihama: Moj Bog v večnim kraljestvu! Daj mi pravo misel, kaj mi je storiti ali opustiti. — Roke sklene in dolgo tiho moli. Ko odmoli, poskoči na noge ter reče skušnjavcu: „Zgodi se, kakor od mene terjate!“ — Stopila je k mizi, vzela in vergla košenjaka čez ramo in šla iz hiše.

Gledali so vsi za njo, pa nobeniga noge se niso premaknile, de bi za njo šel.

Le ena obljuba, katero je v svojim strahu takrat storila, ko je Boga prosila, ji je toliko moči in serčnosti dala, de se je mogla še enkrat na to pot podati. Pa ona je tudi obljubo storila, če ta nevarna pot zopet srečno stori, svojiga otroka, če bo fant, Bogu darovati in za cerkveno službo izrediti.

Strašno so ji kosti na ramah klepale, ko je skozi vas šla. Ker je bila pa že tega vajena, si ni nič inaciga storila. Tode ko se gričku bliža, na katerim je cerkev s pokopališem, se ji zdi, de teža kosti veči in veči prihaja. Po vsaki stopinji se bolj težka zdi in ko je že blizo cerkvenih vrat prišla, je mislila, de več kot en cent na rami nese. Groza jo spreleti. Strašna teža ji persi stesnuje in komaj ji še sopsti da. Bližeje in bližeje cerkve pride; — še ena stopnja in na pokopališu stoji; — še druga in pred cerkvenimi vratmi je. Kosti so strašno težke; pa dekla si vzame vso serčnost in hoče košenjaka k vratam prisloniti. Pa oj groza! Strahama čuti, de so se košene roke njeniga vrata oklenile in kakor iz groba zaslisi besede:

„Ne spustim te poprej, preden mi ne obljubiš, mi odpuste nje od gospodične sprositi, katero sim umoril!“ —

Vsi lasje se postavijo revu na glavi pokonci. Merzel pot ji stoji v debelih sragah na čelu. Tresla se je na celim životu kakor šiba in zamogla ni ne besedice spregovoriti.

„Ali mi hočeš storiti po moji volji?“ jo vpraša še enkrat košenjak. — „Hočem“, odgovori reva v smertnih težavah serčno. Razklenjejo se košene roke. Teža ji pade z rame in pred njo stoji košenjak, kateri ji reče, kakor če bi živel:

„Zdvigni ta kamen znad groba in pojdi doli po stopnicah, dokler prideš do truge. V tej leži černo oblečena gospodična. Nad

njo gorí lampica in pri njeni svitlobi bere gospodična v bukvah. Prosi jo, da bi meni odpustila, ker sim jo umoril. Brez njeniga odpušenja nisim milosti božje deležen“.

Kakor ji je rečeno, prime dekla kamen, ga zdvigne in na stran položi tako lahko kakor desko in globoko pod sabo vidi skozi temoto svitlobo. Gre po kamnitih stopnicah, dokler pride do veliciga hrama. Okoli in okoli sebe vidi kamnite mertvaške truge in v sredi, kjer svitlobo vidi, stoji odperta taka truga. V nji sedi bleda v črnim oblečena ženska, ktera ima z eno roko glavo podperto, na levi strani pers kervavo rano, na kolenih pa velike bukve, v kterih bere.

Počasi in trepetaje se ji približa dekla, pade na kolena pred njo in jo prosi odpušenja za njeniga umorivca. Ali bleda ženska se ne ozre. Vedno le gleda v bukve ter z glavo pomaje, de ne odpusti. Dolgo prosi, bleda žena pa v eno mero odkimuje. Prosi jo pri vsih svetnikih, pri usmiljenju božjim; pa ne da se žena sprostiti. Obupa tadaj dekla in verne se s težkim sercam nazaj po kamnitih stopnicah.

Košenjaka vidi tako stati, kakor de bi je že težko pričakoval. Vpraša jo: „Ali mi je odpustila gospodična?“ Tiho mu odgovori dekla: „Ni hotla odpustiti“.

„Verni se tadaj in pojdi nazaj ter prosi in prosi tako dolgo, de jo omečiš“.

Govoriti je hotla dekla. Pa košenjak ji pokaže na grob ter reče, de ji ne ostane družiga storiti, kakor njemu bogati. Gre tadaj nazaj in najde vse tako, kakor prvi pot; samo v belim je zdaj gospodična oblečena in tudi v vencu na glavi ima bele rože. Zopet pade pred njo na kolena in prosi z vzdignjenimi rokami, de bi odpustila. Ali bleda gospodična se ne ozre z bukev in z glavo odkimuje. Dekla prosi pri vsih ranah Kristusovih celo uro klečeča; pa ne more ji serca omečiti. Nazadnje vstane in gre s težkim sercam nazaj.

Košenjaka jo vpraša kakor prvi pot, ali mu je odpustila.

„Gospodično serce je kamnito, ne da se omečiti“, odgovori strahama dekla.

»Pojdi tadaj še enkrat in prosi mi odpušenja. Brez tebe meni ni odrešenja, in če mi ne sprosiš odpušenja, moram do sodnjiga dne čakati. Urno pojdi; pol noči je minilo in glej, de nazaj prideš, preden petelin zapoje“.

Dekla si ne upa več odgovoriti in gre še enkrat nazaj.

Ko je h gospodični prišla, je našla vse pri starim, samo vence na glavi je imela gospodična ves iz belih rož. Poklekne in začne zopet prositi; pa ne dobi odgovora. Terdoserčna gospodična odkimuje vedno z glavo. V teh strašnih težavah jo prosi uboga dekla se enkrat, se vsaj zavoljo nedolžniga deteta, ktero pod sercam nosi, usmiliti in odpustiti.

Tò slišati zdvigne gospodična svoje oči, rajska svitloba obda njeni obraz in njene usta izrečejo te besede: „Nej mu bo zavoljo tvojiga nerojeniga otroka odpuščeno!“ Reče, bukve zapre in

nazaj v trugo pade, ktero pokrov pokrije. Luč lampe vgasne in v celim hramu se razlije prijetni duh rož. Kakor iz sanj izbujena gleda dekla okrog sebe. Tamotno je vse, samo luna ji sveti, de ve kod nazaj iti. Vesela se nazaj verne in kmalo stoji srečna pod milim nebam.

Na vprašanje košenjaka odgovori: „Odpustila je zavoljo mojiga nedolžniga, nerojeniga otroka, kteriga pod srcam nosim“.

S sklonjeno glavo in z milim glasam reče košenjak: „Češen bodi usmiljeni Bog in čast ti bodi, Bog, v tvojim veličastvu“.

Komaj je še te besede izgovoril in že je petelin zapel. Dekla pa je ves strah zgubila in mirno dam šla.

Drugi dan niso ljudje na mestu, kjer je košenjak stal, družiga nič našli, kakor kup pepela, v gospodičnim grobu pa bel venec. — Trije mladenči pa so se poboljšali in skerbili so za dekle in njeniga otroka. Rodila je zaliga fantička, kteriga je v strahu božjim redila, in ki je, ko je v leta prišel, v duhovski stan stopil.

Tabak.

(Konec.)

c) *Kako se imajo tisti zadržati, ki ga pijo ali vohajo.*

Nimamo namena, tabaku iz pip hvalo peti, kakor nekteri pisavci govore, rekoči: De tabak o pomanjkanju opravkov kratek čas dela, k delavnosti vnema, in po dokončanem delu telo vkrepča, duha zopet vzivi, serce razveseli in de se, tako rekoč, v novo stvarjenje povrnemo. To so marne, ktere so ravno tako puhle in piškave, kakor tisti, kteri kaj taciga piše. Opomniti pa moramo marsičesar, kar je zastran zdravja potrebno in to smo si pri pisanju tega sastavka v namen zvolili.

Govorili smo že od snutkov, ktere ima tabak v sebi in iz tega lahko slednji posname, kteri tabak je zdravju bolj tečen ali pa bolj škodljiv. Od orodja tabakarjem potrebniga govoriti, bi nas v obsirnost zapeljalo in svoj namen bi presegli. Reči moramo pa zastran orodja, de mora snažno biti, ker je snažnost duša vesvoljniga življenja, torej tudi pri kajenju tabaka. Na eno moramo pa vsaciga tabakarja, kterimu je lastno in ptuje premoženje pri sercu in sveto, de nej ne pije tabaka iz nepokritih pip. De zavoljo nevarnosti ognja, slednji spozna. Drugo pa, česar moramo opomniti in česar smo že v enim prejšnih listov opomnili, velja zastran cevka. Kdor že misli, de mora tudi zunaj svojih opravil pipico tlačiti in žuliti, nej ima vsaj dovolj dolgo cevko, de se dim dovolj razhladi in marsiktere boleznj ne vzrokuje.

Kar tabakarske netila utiče, moramo reči, de je staro kresilo še nar bolj varno. V novih časih v navado vpeljani, tako imenovani klinčki so prvič nepripravnj, ker se jih tabakar v sapi ne more poslužiti, in drugič, nevarni, ker se lahko sami vnamejo in tabakarju kakor tudi drugim nesrečo prinesli znajo.

Sliši se dostikrat tudi vprašanje: Kadaj je nar boljje tabak piti? Navada da tukaj nar vgodniši odgovor, ktera taba-

karju v vsakim času dneva, nej je sit ali teš, pipico v usta vtakne, desiravno se mora pristaviti, de menj navajenim tabakarjem po njihnim životu, po njihni starosti in temperamentu zdaj ta zdaj drug čas tabak bolj ali menj tekne.

Kar starost utiče, je svetovati, de se mladenči, dokler rastejo, tabaka ne privadijo. — Povedali smo že, de ima tabak neke grizeče, ojstre snutke v sebi, in dim, ki se iz pipe po ceví poteguje, zadene nar prvo jezik. Ta je zavoljo silno mnogih čutnic silno čuten in deli to čutnost mnogim bezgavkam, iz katerih se sline snujejo. Kolikor ojstrejši je tadaj tabak, toliko več slin se izsnuje in to je posebno pri mladih ljudéh, kateri začnejo tabak piti. Zavoljo tega taki ljudje nezmerno pljujejo. S tem pa veliko sokov izmečejo, kateri so za življenje potrebni. Medleti začnejo in marsikter cepne zgodaj pod zemljo. Pa kaj pomaga govoriti, ko ima mladost toliko izgledov, katerih ji tako imenovani „Weltton“ še clo pri ženskim spolu toliko kaže! — Tudi pljuča terpé pri taciéh nenavajenih ljudéh, kakor tudi pri vajenih. Kteri so tesnih pers, nahodam podverženi, kri pljujejo, veliko žleze iz sebe mečejo ali so k jetki nagnjeni, nej se tabaka varjejo. —

Vohanje tabaka ima tudi svoje dobre in svoje slabe strani. Ker čutnice v nosu zdraži in oživi, dobro tekne posebno ljudém, kateri morajo veliko sedeti, z životam in glavo težko delati. Tudi v vlažnim zraku je koristno, in če kdo suh nos dobi, mu zopet potrebno žlezo naredi. Koristno je vohanje tabaka tudi takim, kterim se oči preveč solzijo.

Ker tabak kakor prah v nos pride, še bolj pa ker ima ojstre in dražeče snutke v sebi, je dostikrat škodljiv. Zavoljo imenovanih lastnost namreč životu preveč žleze odvzame. Prav pogostama vohan uzrokuje vertoglavico in bolenje glave. Ljudém, ki ga niso zlo vajeni, ali star, preležan tabak vohajo, vzrokuje močno kihanje, ktero pa zavoljo preveliciga pretresanja životu marsikako škodje.

Zmernosti je tudi pri vohanju treba. Kdor preveč kiha, naj se varje zlo dražečiga, kakor tudi stariga preležaniga tabaka in nej se zderži tako zlo navadniga vohanja iz ptujih tabaker.

d) Nekaj podukov zastran tabaka.

Deržavno vladarstvo skerbi marsikako za varnost čigar koli lastnine. To stori, ker s postavami poškodovanju te lastnine v okom priti si prizadeva.

Lastnina se ne poškodje vselej namenama; škoda jo dostikrat le po naključju zadene. To se prav dostikrat po kadenju tabaka na taciéh krajih zgodi, kjer so reči, ki se rade vnamejo. Zavoljo tega je deržavno oskerbnništvo več ukazov in zapoved zoper kadenje tabaka dalo, katerih nekte re hočemo tukaj v kratkim naznaniti.

Zavoljo nevarnosti ognja je prepovedano, v hlevih, na hlevih in svisljih tabak piti. (Dvorni sklep od 27. Grudna 1785.) —

Na javnih prostorjih, v ulicah, na mostovih in med lese-nimi hišami in lopami, kakor sploh povsod, kjer se zavoljo vnet-

ljivih reči lahko nevarnost primeri, se tabak ne sme piti. (20. mal. Travná 1792.) —

Poštnim hlapcam, kateri pisma vozijo, je prepovedano tabak piti. (Dv. skl. od 27. m. Tr. 1793.) —

Vojaškim vozatajem ni pripušeno v staniših, kjer je seno, slama in les, tabak piti. (26. v. Tr. 1798.) —

Kadar tesarji strehe krijejo *) in pri družih zavoljo ognja bolj nevarnih delih, ne smejo tabaka piti. (7. mal. Serp. 1801.) —

Tudi v deloviših (verkštatih), kjer so reči in orodja, ktere se rade vzgejo, se nima pustiti, de bi kdo tabak pil. (4. Grudna 1801.) —

Pitje tabaka na zavoljo ognja nevarnih krajih se kakor težek policijsk prestopok kaznuje. (Post. bukve zastran težkih pol. prestop. §. 202.)

Razne novice.

iz Ljubljane.

* Povedali smo v 19. listu tega časopisa, kako so madjarski puntarji v noči med 25. in 26. maliga Travná 4. bataljon krajnskiga regimenta napadli, in mislilo se je, de je v tisti ponočni bitvi silno veliko hrabrih krajnskih Slovincov poginilo. V naše serčno veselje smo v Ljubljanskih nemških novinah od predzadnje sabote list feldvebeljna Knafliča brali, kateri je bil v tisti nesrečni noči z mnogimi rojaki vred od Madjarov vjet in v Komoransko terdnjavo odpeljan. V tem listu piše svojimu prijatlu, de je iz terdnjave vskočil in po dolgim žalostnim popotovanju, na katerim je bil zopet trikrat vjet, bolan pa vunder srečno v Radgono prišel, kjer še zdaj v bolenišnici leži. Iz tega lista zve mo, de je major Mundsinger mertev; 2 stotnika, 1 lajtnanta, 2 feldvebeljna (med njima Knafliča), 14 korporolov, 16 podkorporolov in 270 prostih vojakov so sovražniki vjeli in sabo v terdnjavo peljali. Upati je, de bodo tudi ti nesrečni kmalo rešeni, tim bolj pa se je tega nadjati, ker gre cesarskim zdaj vse po sreči, in ker se sliši, de Madjari zdaj od vsih strani v terdnjavi tesno obleženi vjete cesarske izpustiti namen imajo, ker jim pomankanje živeža proti.

* V noči med 19. in 20. t. m. smo imeli grozno nevihto v Ljubljani in v okolici. Že nekaj dni je bilo silno soparno, desiravno je veter vlekel. Proti večeru 19. so se začeli černi oblaki od Polhoviga Gradca in Verhniike valiti in vsak je rekel, de bo tisto noč kaj prišlo. In tako se je tudi zgodilo. Proti 11. uri je začel grom bucati, ki se je kmalo v treskanje premenil, ki je do zora 20. po malih prenehih opletalo. Trešto je to noč gotovo osemkrat. Pa nesreče ni še slišati, kakor de je v Šent-Peterskim predmestju v neko hišo, brez de bi se bila vnela, trešto, in de je blizo Save kozolec z žitám pogoril. Več škode je pa silna ploha storila, ker je komaj vsejano ajdo v rahlo zemljo zatepla ali pa splala in še stoječe nepožete žita polegla.

*) Tudi krovcam, kateri poslopja s kositarjem krijejo, položimo to na serce, ker se morajo pri svojim delu tudi ognja poslužiti, de kositar skup zvarijo. Iz nemarnosti je pred več letmi tako lepa cerkev D. Marie na Dobrovi pri Ljubljani pogorela, ko je imela streha ravno dočelana biti.

* V Zagrebških in drugih novinah beremo, da so pred nekimi dnevi v Zagrebu nekiga Janeza Špeliča, Krajnca iz Noviga mesta obesli, ki je z družimi tolovaji fajmoštra v Orehovcu na Hrovaškim oropati hotel. Vojašk ubežnik je bil.

Slovstvine drobtinice.

* Častitljivi gospod Javornik je razglasil drugizvezek svetiga pisma od 21. do 50. poglavja, ali do konca prvih Mozesovih bukev, kateri je v g. Blaznikovi tiskarnici dogotovljen.

* Ljubljanski bukvar, g. Lerher je dal Jaisove bukvice „Zgodbe in povesti polne lepih naukov za otroke, pa tudi za odraslene ljudi“, po g. Cegnarju posloveniti. Novice pravijo od tega delca: Z dobro vestjo jih zamoremo slovenski mladosti, posebno pa za šolske darila priporočiti. — Tudi pravi Slovenec jih v korist slovenske, posebno šolske mladosti priporoči.

* Mesečni časopis „Slavjanski Rodoljub“, kteriga na svitlo daje slavjansko društvo v Terstu v slovenskim in ilirskim jeziku, se prav verlo obnaša. V prihodnjim listu kaj več zastran njega.

* Gospod Ivan Macun, tačasni učenik latinskih šol in slovenshine v Terstu razglasi prenumeracio na svojo „Slovensko-ilirsko krestomatijo“ v poslednjim listu Slovenije, in razodene upanje, da bo do mesca Listopada prvi del dogotovljen.

* Dr. Miklošič, profesor slavjanshine in slavjanskiga slovstva na Dunaju, je dve imenitne slovstvine dell dokončal: staroslavjansk besednjak, ki mende je že natisnjen, in slavjansko glasoslovje.

Sploh koristne reči.

Bakle, kterih sapa vgasniti ne more.

Gorflo (toht) se dene v solitar dobro prevreti in potem se prevleče z zmesjo, ktera obstoji pol iz voska pol iz žvepla.

Ostankov ne zametovati.

Nihče nej nič preč ne verže ali zlije, brez de bi poprej prevdaril, ali bi se taka reč morde še kako vkoristiti ne dala. Sto reči je, ki imajo današnji čas ceno, ktere so pa poprejne čase zametovali. Lep izgled nam dajo suknarije ali fabrike za sukno v Remsu na Francoz kim, ktere mastne vode, v kteri sukno sperajo, več ne izlivajo. Olje namreč, ki je v taki vodi, iz nje ločijo in ga porabijo za gaz. Več kot 300.000 frankov, to j. 120.000 gld. dobé iz take vode v letu.

Popravek. V opombici *) na prvi strani poslednjiga lista nej se namest: prav poredko, bere: prav pogosto. —

 Pri založniku Praviga Slovenca se dobi prva polovica letasniga tečaja tega časopisa z vsimi doloženimi podobami mehko zvezana za 30 kr. po ponižani ceni.

Založnik: J. Giontini. — Odgovorni vrednik: Fr. Malavašič.

Natiskar J. Blaznik v Ljubljani.